

ΘΛΙΜΜΕΝΗ ΕΣΤΟΛΙΣΕΝ
Η ΚΟΡΑΣΙΑ

Θλιμμένη ἐστόλισεν ἡ κορασιά
μ' ἄνθη τὴν κλίνη.
Ἔν' ἄχ! ἀφίνει
καὶ ρίχνεται σ' αὐτὴν μ' ἀπελπισιά.

« Ἐλάτε, ἐλάτε, λούλουδά μου ἀγνά
τὸ φίλημά σας
καὶ τ' ἄρωμά σας
ἄς μὲ κοιμίσουνε παντοτεινά.

Μ' ἐνὸς καημοῦ φωτιά μέσ' στὴν καρδιά—
τῆς ἀπιστίας,
τῆς προδοσίας,—
Ἄχ! τὴν ζωὴ μου δὲν τὴ θέλω πιά».

Μέσ' ἀπ' τὰ λούλουδα γοργοπετοῦν
μικρὲς ψυχούλες,
σὰν πεταλοῦδες,
μ' ἀγάπη σκύβουνε καὶ τὴ φιλοῦν.

Καὶ μὲ μυρόπνοο ψιθυρισμό:
 «Θάρθης μαζί μας,
 γλυκεῖα ἀδερφή μας,
 μακρυνά ἀπὸ βάσανα κι' ἀπὸ καημό.

«Πρὶν σὲ σκληροῦ θανάτου νὰ χαθῆς
 τὴν ἀγωνία,
 σὰν εὐωδία
 μαζί μας στὰ οὐράνια θὰ ὑψωθῆς.

Θὰ σὲ κοιμίσωμεν ἑμεῖς γλυκὰ
 καὶ θὰ πετάσης
 μέσα σ' ἐκτάσεις,
 μέσα σ' ὄνειρατα μεθυστικά.

Μαζί μὲ τὴ δική μας τὴν ψυχή,
 ψυχούλα μύρου,
 μέσ' στοῦ ζεφύρου
 θὰ λικνισθῆς τὴν ἀπαλὴ πνοή».

Πετοῦν μὲ τὴν ψυχὴ της ἀγκαλιὰ
 πρὸς στὰ αἰθέρια,
 κατὰ τ' ἀστέρια,
 καὶ σβνουνε σὰν Μάη μοσκοβολιά.

Λ. ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ

Σίφνος, Φεβρουάριος 1931.